

Pierre Goursat

Gemeenschapsweekend, zaterdag

12 mei 1979

Evangeliseren

Dit weekend vond plaats in Neuilly. In dit onderricht spreekt Pierre Goursat over de relatie met de Kerk.

Ik zal niet lang spreken, dat is een eerste plus.

De tweede plus is dat Mgr. Etchegaray¹ zojuist zijn derde diaken heeft gewijd. Er komt nu schot in en hij zal er nog veel meer wijden. Hij vertelt het heel eenvoudig:

«Ik heb zojuist de derde permanente diaken in het bisdom gewijd - dit is Marseille, maar ik overdrijf niet² - anderen zijn in voorbereiding. Wij zijn nog niet zo bekend met deze mogelijkheid, die zo oud is als de Kerk, en die we kwijt waren geraakt. Een pad dat niet meer gebruikt wordt, is al snel niet meer herkenbaar.

Zoals je lopen leert door te lopen en niet door een tekening op het schoolbord, zo wordt het permanente diaconaat bekend door eenvoudigweg diakens te wijden die goed geworteld zijn in de wereld en in de Kerk van vandaag.

Dit is belangrijk voor al onze diensten, want de mensen zeggen tegen ons: « luister, wij moeten erkend worden, onze diensten moeten erkend worden, want als ze niet erkend worden, dan hebben we daar last van, en dat baart ons zorgen, het beangstigt ons.» Sommigen zullen zelfs zeggen dat ze zich erg gekwetst voelen.

Ik zeg altijd tegen de bisschoppen als we sommigen van hen ontmoeten: " Luister, wacht maar af; deze nieuwe beweging zal zich gaandeweg bewijzen en daarna, als u gezien hebt dat het helemaal niet slecht gaat, wel, dan zult u ze wijden, u zult ze niet eerder wijden, dat heeft geen zin.

Dat sluit dus goed aan bij zoals wij het voelen en we zijn erg blij dat de voorzitter van het episcopaat het met ons eens is. Goed. Nu ga ik verder met wat hij zegt. Hij zegt dit (...): «Diakonie moet het kenmerk zijn van alle leerlingen van Christus, die onderling elkaars dienaren moeten zijn. Het moet het dominante kenmerk zijn van bisschoppen en priesters. Niet macht noch waardigheid, maar nederigheid en beschikbaarheid zijn wezenlijk voor de ambten van de Kerk.»

Dus je ziet, dat is helemaal niet slecht, toch? Geen verandering, daar ben ik het helemaal mee eens. Maar meer toegepast zou het misschien wat beter werken. Dus we moeten aan de slag en het ook een beetje beter laten werken.

Dan zegt hij verder: «Zo is de hele Kerk diaconaal: Gods plan voor de wereld dienen – kijk dat onderstreep ik- en onderlinge dienstbaarheid van de christenen binnen de gemeenschappen» – Dat zuigt hij niet uit zijn duim en hij vervolgt - « de Blijde Boodschap dienen ten behoeve van alle mensen zonder onderscheid of eerder met een voorkeur voor de armen en de kleinen. Als de Kerk vanaf het begin van haar lange reis onder de mensen diakens heeft willen instellen en wijden, dan was dat opdat zij onder ons een blijvend teken zouden zijn, een constante herinnering aan de dienende Christus, alles voor allen – u ziet, denk ik, dat is de geest waarin wij leven. Wat een geestelijke revolutie zou het zijn in de maatschappij als alle volgelingen van Christus zich zouden bevrijden van de illusie van de macht die men nastreeft, van het aanzien dat men bezit, van de rijkdom die men vergaart. Wat een geestelijke vernieuwing zou het in de Kerk zijn als bisschoppen en priesters hun ambt in christelijke gemeenschappen alleen zouden uitoefenen als eenvoudige dienaren ten behoeve van de groei en het algemeen welzijn van de gelovigen. Waarom permanente diakens? Opdat de hele Kerk zich meer zou richten op Christus de dienaar en de voetwassing zou maken tot het grote sacrament van haar handelen.

Kijk, dat is het... Dat is wat er staat, toch? En ik denk dat dat echt onze geest is, het is de geest van de Kerk. Dus om effectief te kunnen dienen, heb je een minimum aan gehoorzaamheid nodig, maar wel dynamische gehoorzaamheid. En het is duidelijk dat wanneer we willen handelen, bijvoorbeeld wanneer we willen evangeliseren, je niet denkt dat zijne majesteit de duivel erg tevreden zal zijn om te zien wat er op straat gebeurt. Het is duidelijk dat hij in de tegenaanval gaat. Als wij, als ridders uit de Honderdjarige Oorlog, onvoorbereid binnenvallen, dan zullen de flegmatieke Engelsen ons omsingelen en zullen wij in stukken worden gehakt en wij zullen zeggen: «Ach, zo waren we eenmaal³ ! En dat is het dan! Dan zeggen we: «We waren idioten» en dat is alles.

1 Toenmalig aartsbisschop van Marseille en voorzitter van de Franse bisschoppenconferentie.

2 Toespeling op de reputatie van mensen uit Marseille om te overdrijven bij het vertellen van een verhaal.

3 Pierre zei dit met een domme blik op zijn gezicht.

Dus je moet echt niet slodderig zijn. Hoor wie het zegt⁴ ! Dus praktisch gezien moeten we een strategie hebben, een tactiek. Je weet dus dat de Heer zegt: «Wees zo voorzichtig als slangen en zo eenvoudig als duiven⁵ ». Ik zeg altijd «voorzichtig» omdat het beter klinkt, maar in feite is het «sluw»⁶ . Dus we zeggen: «Sluw, dat is niet erg aardig, niet erg evangelisch», maar er is een sluwheid die nuttig is in de strijd. En je hoeft alleen maar de Bijbel te lezen, dan zie je veel strijdtrucs! En dat is vaak wat je moet doen, want aangezien de goeie Satan behoorlijk sluw is, moet je nog slauer zijn dan hij. Maar tegelijkertijd simpel als duiven. Het is dus niet erg gemakkelijk, maar in principe moet je het gewoon proberen en je zult zien dat het is zoals het verhaal van het spreken in tongen⁷ . Zie je, zo werkt het. Het is dus belangrijk te bedenken dat het echt een strijd is, we hebben een geestelijke strijd te voeren. Dus we moeten niet naïef zijn, we moeten eenvoudig zijn, het is geen naïviteit. En tegelijkertijd moet je sluw zijn, want je denkt: «Oh jee, daar is heb je Boze, hij gaat ons weer bedriegen». Dus je doet alsof je bedrogen bent, en hij is het die je bedriegt. Dat is de strijdlist.

Ik zal jullie een ander voorbeeld geven: SOS-Prière. We voelden echt dat we SOS-Prière⁸ moesten starten, maar we hadden niets kunnen doen als er niet al één of twee jaar lang een zeker aantal broers en zussen waren geweest, die regelmatig een uur aanbidding per dag deden, die een geest van gebed hadden. Vanmorgen hebben we een bijeenkomst bijgewoond van de mensen die zorgen voor SOS- Prière en ik werd echt geraakt door de geest van aanbidding, gebed en luisterbereidheid. Maar dat heb je niet in twee dagen voor elkaar. Je zegt niet: «Hallo, ik luister» en dan [is het voorbij], dat is het helemaal niet. Je moet die geest hebben. En je weet dat je aan de telefoon iemands ziel heel goed kunt horen, de stem draagt psychologisch heel diep wie je bent. Er was een regisseur, Robert Bresson, die altijd tegen me zei: «Ik luister altijd naar de telefoon om iemand te leren kennen, de stem verradt echt de diepte van een persoon. Dus als al deze broers en zussen in staat waren om te bidden, in staat waren om te luisteren, dan is dat omdat ze zich minstens een jaar lang al hadden voorbereid. En aan de andere kant is het nodig om met velen te zijn voor zo'n dienst die echt heel veeleisend en heel gespannen is. Als we met zo'n drieën of vieren waren geweest dan was het na een maand al afgelopen. Dus toen we naar kardinaal Marty en bisschop Marcus⁹ gingen, (die laatste zorgt speciaal voor ons) toen gingen ze er uiteindelijk niet mee akkoord om ons de Eucharistie, de Eucharistische Aanwezigheid van Jezus in huis¹⁰ te geven. Dus zeiden we: «Nou, als u het niet geeft, dan geeft u het niet». Toen was hij heel verbaasd, en zei: «Wel ja! Jullie zijn echt gehoorzaam.» Hij zei tegen me: «Als je het had gedaan zonder het ons te vertellen, hadden we het geaccepteerd. Maar omdat je het ons vraagt, zeggen we nee.» (*Gelach*) Kijk, dat is de reactie. Dat is kerkelijke logica! (*Gelach*) En dat gaat heel diep, want dat is echt een onderdeel van de gehoorzaamheid, snap je. En aangezien wij vragen om de Heer te mogen hebben en de bisschop die de Kerk echt vertegenwoordigt «nee» tegen ons zegt, wel, dan zeggen wij «goed». We zeggen «goed», want waar vragen we uiteindelijk om? Wij vragen gewoon om in relatie te staan met de Heer, om Hem lief te hebben en aangezien de Kerk zelf «nee» zegt, zeggen wij «goed» en dat is genoeg, want het is een oproep voor de Heer. De Heer is niet zo gemeen of kleinzielig om te zeggen: «Nou, de Eucharistische Aanwezigheid is hier niet, dus ik trek mij terug», welnee¹¹ . De Heer zit dan dubbel zo aanwezig zijn omdat er een mysterieuze aanwezigheid van liefde zal zijn, zie je. Omdat we gehoorzamen en bovendien de schat van de Kerk hebben gevonden. Als we de Kerk gehoorzamen, hebben we alle schatten van de Kerk van alle zielen, begrijp je, die bidden en lijden en die zich tot ons wenden. In onze gehoorzaamheid, door toedoen van de hele Gemeenschap, zijn het alle gebeden van de Kerk, van alle Karmelitessen, van alle mensen die dag en nacht bidden en lijden, die voor deze zielen bidden. Dus het is echt heel effectief.

Dus je ziet dat het belangrijk is dat we een beetje gegroepeerd zijn, want sommige mensen zouden zeggen: «Nou, het is heel eenvoudig, ik heb een groepje hier en dan nog een groepje daar, we kunnen het goed met elkaar vinden, wat heeft het voor zin om nog meer samen te zijn? Wel, het dient om een belangrijker, universeler werk te verrichten. En het was de heilige Ignatius van Loyola die zei dat «hoe meer het goede universeel is, hoe meer het goddelijk is». Het is duidelijk dat we steeds meer op universeel niveau moeten strijden. Het is echt een gevecht met de Draak. Het is de vrouw met de draak¹² , het is Maria die vecht tegen de draak en die in de hele wereld vecht.

We moeten onze paus steunen. Jullie weten dat hij een brief schreef over de priesters¹³ en dat niet iedereen daar blij mee was - nou ja, lang niet iedereen - en er komen echt steeds meer gevechten aan die veel harder tegen Johannes Paulus II ingaan dan tegen Paulus VI. Omdat hij moedig vecht, hoeft hij geen vertragingstactieken te gebruiken, hij gaat recht op zijn doel af, omdat hij weet wat het is om 20 jaar lang in Polen te vechten en we moeten hem echt steunen. Dus juist door onze gehoorzaamheid, door onze geest van dienstbaarheid, door die liefde voor elkaar zullen wij werkelijk de overwinning kunnen behalen: Christus zal door ons de overwinning kunnen behalen. Het is dus echt aan jullie, aangezien jullie deel uitmaken van de Gemeenschap, dat jullie je inzetten, dat jullie inzetten voor de liefde. Paulus VI zei: «Er zijn charisma's, dat is heel goed, maar wat vreselijk is, is dat er vaak charisma's zijn zonder de Heilige Geest en zonder liefde.» Dus, we hebben gaven, we zingen in tongen, we «we zijn gezellig onder elkaar»¹⁴ , we profeteren soms zelfs - vaak ten onrechte - maar uiteindelijk is de diepgaande liefde niet in ons. En het is verschrikkelijk om te zien dat bijvoorbeeld

4 Pierre was dikwijls slodderig.

5 Mt 10:16.

6 Verwijzend naar Mt 10,16 zei Pierre vaak: «Men moet sluw zijn (als slangen) en openhartig (als duiven), maar niet in de verkeerde volgorde: eerst moet men sluw zijn, anders wordt de duif door de slang verslonden.

7 De vergelijking is dat het spreken in tongen ook de vrijmoedigheid van het geloof vereist om het te ervaren.

8 De SOS-gebedslijn (24 uur per dag telefonisch gebed) ging op 13 maart 1979 van start.

9 Toen hulpbisschop van Parijs.

10 De gebouwen van SOS-Prière.

11 De aanwezigheid van de Heer is niet alleen verbonden met de eucharistische aanwezigheid.

12 Vgl. Openb. 12.

13 De brief aan de priesters voor Witte Donderdag 1979: Johannes Paulus II verduidelijkte onder andere de kwestie van het priesterlijke celibaat.

14 We beschutten ons in de warmte van elkaar, we beschermen onszelf als in een cocon in gebedsgroepen, maar we leven geen naastenliefde (daarbuiten).

iemand die een vrij belangrijk charisma heeft voor de evangelisatie, en die anderen bekeert, dat deze persoon zelf dor is. En tenslotte zijn het dode werken omdat hij actief is en er voor hem niets overblijft. We moeten veel bidden voor iedereen en vooral voor de verantwoordelijken, want op dat moment nemen ze zichzelf serieus en dat is verschrikkelijk. Het is verschrikkelijk. Daarom neemt hij stommelingen zoals mij, zodat het minder makkelijk is je zelf serieus te nemen. Maar dat is fijnzinnigheid van de Heer, zowel voor mij als voor jullie!

Dus zie je, dat is echt iets dat diep gaat. En het is altijd de vraag, om uit gehoorzaamheid te kunnen zeggen:

«OK, maar ik begrijp het niet.» Natuurlijk, als je het begreep, zou je geen verdienste hebben. Gehoorzamen als je het begrijpt ligt binnen ieders bereik, maar gehoorzamen als je het niet begrijpt, dat is pas echt deugdzaam. En aan de andere kant is het soms heel belangrijk, want als je een schildwacht bent - weet je, er is deze profetie over «Ik heb je opgesteld als schildwacht¹⁵» - als je tegen hem zegt: «Blijf daar» en de schildwacht hoort een ander zeggen: «Dat is dom, kom hier» - «Oh goed, ik ga hierheen» en hij gaat een sigaret roken met de ander, ondertussen komt [de vijand] binnen en het hele kamp is naar de maan... Hij krijgt te horen: «(...) Men heeft tegen je gezegd dat je daar moest blijven. «Hij zei dan: Ja, maar ik had begrepen...» - Als je daar hoort te blijven, dan blijf je daar, dat is alles.

Dus dat is het. Onze communistische vrienden hebben dit dus al lang heel goed begrepen. Ze maken zeer moralistische films, en bovendien met passieve deugden¹⁶. Dit zijn de passieve deugden van het Evangelie. Omdat ze begrepen hebben dat het uiterst belangrijk voor hen is. Het is belangrijk op menselijk niveau en het is nog belangrijker op geestelijk niveau.

Je kunt dus dom handelen, dom gehoorzamen, of je kunt op een dynamische manier gehoorzamen, je kunt in vertrouwen handelen en gehoorzamen. Als we in een gezin zijn, waar we het goed met elkaar kunnen vinden, dan gehoorzamen we graag omdat het geen gehoorzaamheid is, maar liefde. We doen onze broer graag een plezier, helpen vader omdat hij veel werk heeft en dat doen we heel natuurlijk. Zo is het ook bij ons, het is een heel intieme familie en als iemand het niet begrijpt, gehoorzaamt hij omdat hij moet gehoorzamen en als hij klaar is met zijn dienst zegt hij: «Nu ga je me uitleggen waarom ik dat deed, want ik begrijp er echt niets van.» Hij heeft recht op uitleg, maar niet als hij moet gehoorzamen, want als we het hem dan uitleggen, zijn we allebei de klos. Dat begrijp je toch wel niet? Zo zit dat

En wat geweldig is, dat is juist wat we niet zien. Ik herinner me dat we vorig jaar een bijeenkomst hadden voor mensen uit Afrika¹⁷. We waren heel slim, we legden hen veel dingen uit. Daarna zeiden we tegen hen: «Zo, hebben jullie het begrepen? Ze zeiden: «Oh ja, ja, we hebben het goed begrepen.» - «En wat heeft jullie het meest getroffen? - «Ach, gewoon om te zien hoe jullie elkaar liefhebben». We dachten, «Verdraaid, als dat alles is wat ze onthouden hebben!» Nou, het was erg belangrijk. Het getuigenis van onze vriendschap met elkaar raakte hen zeer. En ze zagen echt dat de Gemeenschap bestond en dat de liefde van de Heer onder ons was. Daar geloofden ze in, zie je (...).

Dus laat me je een ander praktisch voorbeeld geven¹⁸. Veel mensen zeggen: «Weet je, het is beschamend, we zijn bezig een derde van de kinderen in Frankrijk te doden met abortus. Zo heb je *de Figaro littéraire*¹⁹ die het woord geeft aan die ene professor en daarna aan die andere dokter, de ene is katholiek, de andere grootmeester van de loge van Frankrijk, en we laten zien dat we liberaal zijn, want we geven het woord aan de één en aan de ander, en we zeggen tegen het volk: «Kijk, beslis nu maar». Welnu het gaat er niet om wat je op een subjectieve manier beslist, het gaat erom wat goed is, wat een misdaad is en wat geen misdaad is. Dus hebben we een stichting genaamd «Laat-hen-in-leven». Ze hebben veel papierwerk gedaan, ze pushen [de] parlementsleden om er genoeg bij elkaar te krijgen om de wet te kunnen veranderen. Maar het enige wat ze vergeten is dat wanneer ze vrij worden gelaten, dat er dan kinderen worden geboren en dat die moeten worden verzorgd. Ach, nou daar is niet aan gedacht. Dus toen in het verleden een [buitenechtelijk] kind zich aankondigde, zeiden we: «Luister, echt, nee, je moet je kind houden. Maar daarna zorgde de familie niet [voor de moeder] en [op] het werk zei [de baas tegen haar]: "je verwacht een baby, je kunt hier niet blijven. Ik begrijp het wel, maar ik kan niet iemand houden die een baby verwacht en niet getrouwd is." Ik bedoel, zo was de maatschappij. Wat heeft die uiteindelijk daarvoor gevonden? Ze vond gewoon een van de oude verenigingen voor de mensen die vroeger voor "ongehuwde moeders" genoemd werden. Nu is het veel mooier, nu noemen we ze alleenstaande vrouwen, maar het is nog steeds hetzelfde. Het is nog steeds hetzelfde. Maar in de praktijk was het echt heel pijnlijk, het is traumatisch om tegen een jonge vrouw te zeggen: «Dit is de enige organisatie waar je terecht kunt, want men heeft niets anders voorzien.»

Welnu, aangezien niemand anders daarmee bezig is, ligt het voor de hand dat wij een opvang kunnen oprichten voor de laatste maanden van de zwangerschap, dan voor de bevalling - natuurlijk geeft de Staat altijd subsidies, maar liefde en opvang, dat kan niet betaald worden - en dan om hen weer in het leven te laten starten, om echt voor hen te zorgen. Dan zie je duizenden mensen, miljoenen mensen die tegen je zeggen: «Laat ze leven, natuurlijk! - En wat doen jullie voor hen? - «Ach, daar hadden we niet aan gedacht.» Zie je wel. Er is echt iets dat ons hart moet raken, dat het moet open moeten maken om we dia mededogen te hebben, we moeten zeggen: «Dit is verschrikkelijk, wat wordt er voor hen gedaan?» Als deze wet was voortgekomen uit abortus, hoeveel leed had er dan kunnen zijn! Hoeveel dienstmeisjes hebben zulke problemen gehad en zijn in de steek gelaten - en dan vaak ook nog door toedoen van de zoon van de familie - en dan zomaar ontslagen! Het is echt dramatisch, weet je. Anderen die op een nacht bevallen zijn en de volgende ochtend weer

15 Vgl. Ez 3:17.

16 In de traditie van de Kerk zijn de passieve deugden nederigheid, gehoorzaamheid, zelfverloochening...

17 Een sessie in Paray-le-Monial voor Franstalig Afrika in juli 1978.

18 Alinea een beetje verward, maar de betekenis is duidelijk: het is goed om te strijden tegen abortus, maar we moeten ook zorgen voor vrouwen die hun kinderen houden.

19 Wekelijks supplement van het Franse dagblad Le Figaro.

werken om het niet te hoeven vertellen. Het is echt godgeklaagd. Want door al dat lijden en dit soort misdaden zijn we uiteindelijk tot die wet gekomen. Uiteindelijk is deze wet hypocriet omdat hij niet voor hen gemaakt is, maar voor rijke vrouwen die geen kind willen. En het kost minder dan naar Zwitserland gaan. Dus eigenlijk is alles ondersteboven. Maar er ligt altijd een egoïsme aan ten grondslag, omdat we niet genoeg liefde voor elkaar hebben gehad. Ik vertel dit aan jullie omdat we erover gaan nadenken en ik wil dat we met jullie nadenken over de ideeën die jullie hebben om dit op te zetten. Het is dus belangrijk dat we er samen aan werken en vooruitgaan.

Dat is alles wat ik wilde zeggen op dit moment. Morgen hebben we workshops. We zullen workshops hebben over gebed: we gaan verder met gebed, we gaan dieper; workshops over ons beroepsleven: de vorige keer werkte dat goed, we hebben behoorlijk belangrijke getuigenissen gehad; jullie hebben al getuigenissen gehad en jullie zullen bij andere getuigenissen zien in hoeverre je je sterker kunt maken om te evangeliseren op je werkplek. En we zijn allemaal altijd bang, we zijn altijd bang, maar als we deze angst die de duivel ons ingeeft overwinnen en we overwinnen die, dan worden we gesterkt en worden we werkelijk getransformeerd en zijn we blij. En dan kondigen we eindelijk de Heer aan en merken we dat de mensen uiteindelijk maar één verlangen hadden, dat we het met hen over de Heer zouden hebben.

Op dit moment was ons grote idee: aanbidding, compassie, evangelisatie, welnu we voelen steeds meer dat dit de lijn is die de Heer ons aanwijst en dat het die kant op is. Omdat hij zegt: «Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven»²⁰, gaat het zowel om het doel als om de weg. En ik zei altijd: «Ik begrijp het niet goed: hij is zowel de weg als het doel. Dus ik begrijp het niet goed: is hij nu het doel of de weg?» Als je het doel hebt bereikt, heb je geen weg meer nodig, en als je op de weg bent, ben je niet bij het doel. Wel, dat is nog steeds mijn logica. Dus dat is nog steeds mijn logica, maar uiteindelijk heeft de Heer [een andere logica]. Pater Bro vertelde ons laatst²¹ dat de Heer niet aan het eind van de weg staat, hij staat niet bij de uitgang, hij staat bij de bron. Dus natuurlijk zeggen we: «uitgang», «bron», allemaal woorden, wat betekent dat? Want dat is heel belangrijk! Hij is er vóór ons: «Voordat wij zijn, is hij»²². Hij zegt: «Ik ben.» Zijn naam is «Ik ben»²³. Hij is, «Hij is» bij uitstek. We leven door Hem. Dus als we dat willen, hoeven we ons alleen maar in zijn vorm te gieten, ons in zijn lijn te zetten. Dan is overgave gemakkelijk, omdat we in Hem zijn. Je moet wel echt een kromme geest hebben als je dat niet beseft. Omdat we in Hem zijn, wel, we zijn in Hem. Wat kan er met ons gebeuren?

Als je een net hebt en je valt in het net, wel, dan zit je in het net, dan val je niet op je bek. Dus dat begreep ik laatst echt. Je kunt zeggen dat je het niet altijd voelt, maar als je nadenkt en bidt, zul je het ten diepste voelen. Als Hij de bron is, als Hij het leven is, als al het leven in Hem is, nemen wij deel aan zijn leven. Dat is geen pantheïsme, het is echt veel meer dan dat, het is de Schepper, het is alles. Hij is ons alles. Dus hoe zou je, als je alles hebt, verloren kunnen gaan? Het is belachelijk. Het is dus een volkomen absurd idee voor ons om bang te zijn, om in angst te verkeren, want Hij is alles. Als wij in geloof zijn, als Hij ons alles is, dan kan ons niets overkomen. Hij kan alleen maar doen wat hij wil en aangezien Hij goed is, klaar. We zeggen: «God is alles, Hij kan alles en Hij houdt van me.» Nou, wat wil je nog meer? En echt, als we het tegen elkaar zeggen, beginnen dat bij ons reflexen te worden en dan zeggen we: «Maar we zijn dom, waarom zijn we zo bang?»

Het is precies zo als kinderen die mishandeld zijn of een hond die geslagen is. Wil je hem aaien? Hij is bang, hij loopt weg. Goed. Als je echt geliefd bent, wat heb je dan te vrezen? En het is prachtig want Theresia van het Kind Jezus heeft dat echt begrepen. Ze noemde [God] «Papa Lieve Heer». Nou, dat is het. Er was een verpleegster die heel meelevend was, die een merkwaardige manier had om haar op te op te krikken! Ze zei: «Het is verschrikkelijk wat u doormaakt!» [Therese] zei: «Nee, want niets is verschrikkelijk van wat God stuurt.» Daarna zei ze²⁴: «Maar denkt u niet dat u morgen nog meer zult lijden?» Leuk was dat. [Therese] zei: «Welnee! Voor mij, snap je, is morgen morgen. En ik heb nooit iets alleen kunnen doen. Dus vandaag lijd ik en de Heer geeft me wat ik nodig heb en morgen zal Hij me iets anders geven.» Dat is het. Dat klinkt heldhaftig, maar eigenlijk is het heel eenvoudig, het is wat we moeten begrijpen en dan zeggen we tegen onszelf: «Wel, ik zit ernaast, ik zit er naast [als ik bang ben].»

Paulus zegt: «Ikzelf leef niet meer. Christus is het die leeft in mij»²⁵. «Ik dacht bij mezelf: «Wat moet die goede Sint Paulus heilig zijn om te kunnen zeggen dat Jezus in hem leeft! Maar toen zei ik tegen mezelf: «Maar dat is helemaal stom! Natuurlijk leeft [Jezus] in hem, want als Hij niet in hem zou leven, zou hij dood zijn! Hij zou verdwenen zijn, hij zou niet bestaan.» We moeten ons dus gewoon moreel, spiritueel en in het liefhebben door God laten vormen, maar dat laat onverlet dat God bestaat, dat we door Hem bestaan en dat als het onze wil is naar Hem toe te gaan, dan zijn we in Hem. En dan zorgt hij voor ons, dat is normaal.

En dan, ter afsluiting, zal ik jullie vertellen wat bisschop Huyghet egen ons zei²⁶. Hij had het over de Heilige Geest. Hij zei dat de Heilige Geest een getuige was. Dus zeiden we: «Dat is heel goed, hij is een getuige, hij zal ons verdedigen. Je weet niet wat je moet zeggen, maar maak je daar geen zorgen over, op het laatste moment als je voor de rechters en

20 Joh 14:6.

21 Op 17 en 18 maart 1979 werd een «algemeen weekend» over de eucharistie gehouden met pater P. Bernard Bro, o.p.

22 Vgl. Joh. 8:58.

23 Vgl. Ex 3:14.

24 De verpleegster.

25 Gal 2:20.

26 Bisschop van Arras en vriend van Pierre Goursat. Hij gaf een lezing op de Paray-le-Monial sessies in 1978 over het thema.

de ondervragers staat zal de Heilige Geest je ingeven wat je moet zeggen²⁷. Je zegt: «Dat is goed, hij steunt ons, dat is goed.» Maar nee, hij steunt ons niet, hij steunt Jezus. Natuurlijk is hij zeer met ons begaan: we zijn getuigen. Hij zal alles doen - zelfs de hele boel opblazen - maar praktisch gezien, als we vertrouwen in hem hebben, wel, dan komt het vanzelf goed. Dit is het verhaal van Blandine²⁸. Blandine was een 14-jarig meisje, ze werd op de horens van een stier gespiest, dat was niet erg comfortabel, maar praktisch gesproken was de Heer danwezig(...) Dus we moeten niet bang zijn voor het martelaarschap, dat zou belachelijk zijn, begrijp je? We hebben vooroordelen (gelach). Echt waar, het is idioot! (gelach). Het is verschrikkelijk.

We moeten dit in ons hoofd prenten. Stop het goed in je hoofd. Onze Heer is werkelijk overwinnaar. We roepen de hele tijd dat Hij is opgestaan, dat Hij heeft gezegevierd, dat we gered zijn, welnu vooruit, laten we dat dan wat meer bewijzen.

Laten we dan maar zingen om ons moed te geven!

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com

---

27 Vgl. Mk 13:11.

28 Sint Blandine, martelaar in Lyon in de 2e eeuw.